

Kronos-en epean

I

Zeru baratzak,
milaka munduen
bizitz tauphotsak.

Gesala ifioren azalian,
atomoa mendian,
gizona Galaxian.

Berbiztuz, materia.
Sabeltzat eguzkiak
ego azkardun Galaxia.

Argitasunari uka,
naro, zelula hilkoiak
beren amil-muga.

Goganbeharra tinko...
itzalean izozteke,
bakarti nago belauniko.

Ziñaldariak mutu:
negu usaiaren ametsak
gaua ere itotzen du.

II

Gizonaren luze-laburtea
ni, zu, bera... gera;
oro-mugaren amaigea.

Orduen hutsune
Kosmos-aren barruan
eta *Eppur si muove*.

Joan ziren mendetatik
salbatuak bakarrik arnas;
etorkizunez herio-mugatik.

Daukagun izatea,
nabarmena ez balitz,
ezer ez gerala jakitea.

Gerana ez bagera,
izarren zelaian,
gu; zer gera?

Nortasuna haizean.
Ustean ez dago izatea
Kronos-en epean.

OTSALAR.